

**PROROČANSTVO
SUDNJEG DANA**

**SKOT
MARIJANI**

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Scott Mariani

THE DOOMSDAY PROPHECY

Copyright © Scott Mariani, 2009

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Malkomu i Izabeli

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu: **jer je vrijeme blizu.***

Otkrivenje Svetoga Jovana Bogoslova 1:3*

* Sveto pismo, Jugoslovensko biblijsko društvo, Beograd.

Prvo poglavlje

Krf, grčka ostrva, jun 2008.

Prvi dan

Oteli su je noću.

Pronašli su je na bujnom ostrvu i tri dana je posmatrali pre nego što su smislili potez. Odsela je u iznajmljenoj vili, osamljenoj i zaklonjenoj maslinama, visoko na litici iznad kristalno bistrog mora.

Bila je sama i otmica je trebalo da bude laka. Ali kuća je uvek bila puna gostiju, a plesalo se i pilo doslovno bez prestanka. Posmatrali su, ali nisu mogli da se približe.

Zato je tim osmislio plan. Do poslednje pojedinosti. Ulazak, otmica, izlazak. Moraju biti vešti i neupadljivi. Četvoro ih je, tri muškarca, jedna žena. Znaju da joj je danas poslednji dan na ostrvu. Rezervisala je let s krfskog aerodroma za sutra ujutru i vraća se kući – gde će im biti mnogo teže da je uhvate.

Dakle, večeras ili nikad. To je strateški najbolji trenutak da ona nestane. Niko je ujutru neće tražiti.

Čekali su do večeri jer su znali da će njena oproštajna žurka biti u jeku. Iznajmili su običan, neupadljiv automobil u lokalnoj agenciji i platili gotovinom. Odvezli su se u tišini i parkirali

pored druma, skriveni u senci maslinjaka oko stotinu metara od vile.

Bez reči su osmatrali. Kao što su i očekivali, vila je bila osvetljena, a muzika i smeh razlegali su se kroz drveće i preko zaliva. Lepa, velika, bela kamena kuća ima tri terase na kojima su parovi plesali, a grupice stajale naokolo, naslanjale se na ogradu, pijuckale, uživale u lepoj noći.

More ispod njih svetluca na mesečini. Toplo je i vazduh je zasićen mirisom cveća. Blag povetarac duva s mora. Još nekoliko automobila zaustavilo se ispred kuće, pristižu novi gosti.

Nešto pre jedanaest sati, tim je stupio u akciju. Dvojica na prednjim sedištima zavalili su se što su udobnije mogli jer će možda dugo čekati. Navikli su na to. Muškarac i žena na zadnjem sedištu brzo su razmenili pogled i klimnuli glavom. Ona je prešla prstima kroz sjajnu crnu kosu, skupila je i vezala gumicom. Proverila šminku u ogledalu.

Otvorili su vrata i izašli. Nisu se osvrtni. Muškarac je nosio bocu vina – lokalnog, skupog. Izašli su iz senki i prišli vili, prošli kroz kapiju i popeli se stepenicama do terase i ulaznih vrata. Dvojica u kolima su ih posmatrali.

Par je ušao u vilu i utopio se u svetlost i larmu. Nisu govorili. Kretali su se kroz gužvu opušteno i vešto. Znali su kako da se uklope. Ionako su mnogi gosti suviše obeznanjeni da bi ih primetili, što im je potpuno odgovaralo. Mnogo praznih boca ležalo je okolo, a dim što se izvijao nije bio samo duvanski.

Tumarali su svežim, belim sobama i razgledali skupoceno uređenu kuću. Brzo su locirali metu i nisu je ispuštali iz vida.

Nije posumnjala ništa.

Bila je u centru pažnje i činilo se da uživa u tome. Znali su da slobodno i bezbrižno troši, kao neko ko očekuje još mnogo novca. Bilo je šampanjca u izobilju. Ljudi su se motali oko šanka u uglu dnevne sobe i pili što su više mogli.

Par ju je posmatrao onako kako naučnik izučava pacova u kavezu, znajući tačno šta će mu se dogoditi. Mlada je i privlačna – baš kao na fotografijama. Plava kosa joj je neznatno porasla, a plave oči zapanjujuće blistaju na preplanulom licu. Nosila je bele pamučne pantalone i žutu svilenu majicu na bretele, zbog čega su je mnogi muškarci odmeravali sa odobravanjem.

Žena se zove Zoi Bredberi. Mnogo toga znaju o njoj. Ima dvadeset šest godina i izgradila je sjajnu karijeru kao spisateljica, naučnica, istoričarka i biblijski arheolog s velikim ugledom među kolegama. Nema partnera, iako se oko nje uvek vrmaju brojni muškarci. Voli muško društvo. Par se uverio u to pošto je očijukala i plesala sa svim zgodnim muškarcima na zabavi. Engleskinja je, rođena i odrasla u Oksfordu. Znaju imena njenih roditelja. Mnogo podataka o njoj. Duboko su kopali, a dobri su istražitelji. Za to su plaćeni.

Plan je jednostavan. Posle nekoliko minuta žena će se izgubiti među gostima, a muškarac će se približiti meti. Ponudiće joj piće, možda joj se malo udvarati. On je u ranim tridesetim, mišićav i lep. Siguran je da će uspeti da joj se dovoljno približi da joj ubaci drogu u piće.

Reč je o hemikaliji sporog dejstva koja izaziva iste simptome kao kad se popije previše vina. Ali čini da žrtva spava satima. S obzirom na to koliko ona pije, niko neće posumnjati kad se povuče u spavaću sobu da odrema. Zabava će zamreti, gosti se razići i onda će je oni odneti do automobila. Brz motorni čamac već čeka na dogovorenom mestu.

Kao što su predvideli, nije mu bilo teško da joj se približi. Čovek se predstavio kao Rik. Časkao je, osmehivao se i zavodio je. A onda joj je ponudio martini. Nije odbila. Prišao je šanku, natočio piće i brzo izručio sadržaj bočice. Veoma profesionalno. Osmehivao se kad joj je pružio piće.

„Nazdravlje“, zakikotala se, podigla čašu i zlatna narukvica joj skliznu niz preplanulu podlakticu.

Onda je sve pošlo naopako.

Nisu primetili muškarca koji je stajao u uglu sve dok odjednom hitro nije prišao, uhvatio Zoi za ruku i pitao je hoće li da pleše. Nekoliko puta su ga videli dok su osmatrali vilu. Ima oko četrdeset pet godina, vitak je, lepo odeven, s nešto sedih na slepoočnicama. Mnogo stariji od njenih ostalih momaka. Nisu obraćali mnogo pažnje na njega – sve dosad.

Klimnula je glavom i spustila netaknutu čašu na sto. A onda je čovek uradio nešto čudno, što nije priličilo nekom ko izgleda potpuno trezan. Kolenom je udario u sto – trapav pokret, ali kao da je nameran. Čaša se sruši i piće se proli po podu.

A oni su imali samo jednu bočicu. Gledali su kako stariji muškarac izvodi Zoi na terasu, pod zvezde, gde su ljudi plesali uz spori ritam džez.

Par je uradio ono što je obučen da čini: improvizovali su. Sporazumevali su se samo pogledima i neupadljivim pokretima, nevidljivim za sve koji ne znaju o čemu je reč. Za nekoliko sekundi smislili su nov plan. Ostaće u kući i utopiti se u pozadinu. Provući će se kroz neka vrata i ostati skriveni dok gosti ne odu i ona ne ostane sama. Jednostavno. Nema žurbe. Mirno su obišli goste na terasi, naslonili se na zid i pijuckali pića.

Primetili su neku napetost između njihove mete i starijeg čoveka. Plesali su neko vreme i izgledalo je kao da on pokušava da je nagovori na nešto. Šaputao joj je na uvo i izgledao uzrujano, ali pokušavao je da bude neupadljiv.

Niko to nije primetio osim njih dvoje. Šta god da joj je govorio, ona je odbila. Načas je izgledalo da će se posvađati. Ali on je popustio. Pomirljivo joj je prešao prstima preko ruke, brzo je poljubio u obraz i otišao sa zabave. Par ga je gledao kako ulazi u mercedes i odlazi.

Jedanaest i trideset dva.

U petnaest minuta do ponoći videli su je kako gleda na sat. A onda je neočekivano počela da izbacuje preostale goste. Isključila je muziku i naglo je zavladała tišina. Izvinila se. Putuje rano ujutru. Hvala svima što ste došli. Lepo se provedite večeras. Možda se još nekad vidimo.

Svi su se iznenadili, ali niko se nije mnogo uzrujao. U toplim letnjim večerima ima dovoljno zabava na ostrvu.

Par nije imao izbora osim da izađe s ostalima. Nisu imali priliku da šmugnu i sakriju se. Ali dobro su prikrili uznemirenost. To je sitna prepreka, nema razloga za brigu. Brzo su otišli do automobila skrivenog u senci maslina.

„Šta sad?“, upita vozač.

„Čekaćemo“, odgovori žena sa zadnjeg sedišta.

Plavokosi muškarac se namršti. „Dosta mi je ovog sranja. Daj mi pištolj. Idem po kučku. Odmah.“ Ispružio je ruku i zapucketao prstima. Vozač sleže ramenima i izvadi devetomilimetarski pištolj iz futrole ispod sako. Plavokosi ga zgrabi i krenu iz automobila.

Žena ga zaustavi. „Neupadljivo, sećaš se? Posao mora biti čist.“

„Dođavola s tim. Predlažem...“

„Čekaćemo“, ponovila je i dobacila mu upozoravajući pogled koji ga je učutkao.

Utom začuše motocikl.

Tačno u ponoć.